

DENNY N. DWIGHT

# ECONOMISCHE WEZENS

BOEK EEN - EEN VERHAAL OVER DE  
ONDODEN

*1e druk 2025*

© / Copyright: 2025 Denny N. Dwight

Uitgever: Freeze Verlag

Oorspronkelijke titel: Economic Creatures – Buch eins - Eine Geschichte über die Untoten

Omslagfoto: Denny N. Dwight

Omslagontwerp, illustratie: Denny N. Dwight

Redactie (logische fouten): Sebastian Kroker, Tim Donart

Redactie (spelling en grammatica): Valeska Harrer

Dennis Nowakowski

Dinnendahlstr. 43

46145 Oberhausen

E-mail: d.nowakowski@hotmail.de

Dit werk, inclusief alle inhoud, is beschermd door auteursrecht. Alle rechten voorbehouden. Nadruk of reproductie (ook gedeeltelijk) in welke vorm dan ook (druk, fotokopie of ander procedé), evenals opslag, verwerking, vermenigvuldiging en verspreiding met behulp van elektronische systemen van welke aard dan ook, geheel of gedeeltelijk, is zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever verboden. Alle vertaalrechten voorbehouden.

## HET WEZEN

Het zweet gutste uit al mijn poriën terwijl ik door het bos strompelde. De duisternis maakte het lopen verdomd lastig, en om de haverklap zwiepten kleine takken in mijn gezicht, die mijn huid pijnlijk openscheurden. Langzaam begonnen de pijnscheuten van mijn eerste gevecht met dat wezen op te spelen. Mijn gezicht zeurde nog van de snelle klap die het me, bewust of niet, had uitgedeeld. Gelukkig bloedde mijn neus niet meer; het bloed was opgedroogd en bevroren. De klotesneeuw viel non-stop uit de hemel en benam me soms het zicht, hoewel ik de silhouetten van de talloze ondoden waar ik langs sloop goed kon onderscheiden. Een paar keer struikelde ik over takken, stenen of dode boomstronken, omdat die vervloekte mist als een witte deken over de grond hing en me het zicht naar beneden ontnam. Gelukkig ving ik mezelf telkens op en kon ik zonder kleerscheuren verder rennen. Maar elke stap kon het tij in het voordeel van mijn achtervolger keren. Als ik nu mijn been zou breken of mezelf op een andere manier zou blessen, was het gedaan. Het was echt ongelooflijk wat voor streken het weer me de afgelopen maanden had geleverd. Waarvoor ik op de vlucht was, wist ik zelf niet precies, ook al had ik dat wezen al eens ontmoet en het een en ander gehoord. Het kwam dichterbij, stap voor stap. Door een gewetenloze beest dwars door het struikgewas gejaagd worden, is een ervaring die ik niemand toewens. Tot nu toe was ik altijd de drijvende kracht geweest, niet het slachtoffer, en daarom kotste ik dubbel van deze situatie. Voelden mensen zich zo voordat ik hun leven nam? Een slok van je eigen medicijn smaakt voor geen meter, maar ergens klopte de vergelijking ook niet. Ik had nooit uit willekeur of wraak vermoord. Ik was gewoon een slachtoffer van, laten we zeggen, de omstandigheden, voerde bevelen uit, of moest mezelf verdedigen. Nee, de situatie waarin ik zat, was het werk van gewetenloze krachten die niets om de mensheid gaven. Ze creëerden iets dat qua wreedheid amper te overtreffen was en de wereld in ellende

stortte. Een wezen dat ons besmette, ons veranderde en maakte tot iets dat elke nachtmerrie tart. Het maakte ons tot iets zonder geweten, zonder angst of empathie, maar met een onverzadigbare honger naar vlees. Een sluipend proces waar je aanvankelijk weinig aandacht aan schonk, totdat je de rekening gepresenteerd kreeg. Dat overkomt gelukkig alleen anderen, zo zoemt het al eeuwen in de hoofden van mensen. Niet alleen met betrekking tot de huidige situatie, nee, op alles wat ons perfecte leventje kon verstoren. Oorlogen interesseerden niemand, zolang ze maar ver genoeg weg waren. Ons eigen leven werd zo opgetuigd als we het nodig hadden en wilden. Voorgespiegeld door lui die nooit ergens gebrek aan hadden, die nooit honger leden of door verlies werden geteisterd. De types die ons vertelden waar het in het leven om draaide, maar zelf geen dag hard hoefden te werken voor hun luxe. Degenen die ons met hun valse grijns vanaf het scherm toelachten en ons voorlogen wat goed en fout was. Zij waren het die ons morele waarden over mensen en hun rechten inhamerden, maar zelf over lijken gingen. Die ons vertelden dat alles in orde was, terwijl ze hun eigen bevolking onderdrukten, oorlogen voerden, of erger nog, oorlog, armoede en honger naar ons toe brachten. Maar het absolute hoogtepunt van onze systematische uitroeiing was de "Ene".

Dat wezen dat me nu door dit eindeloze bos joeg. Eerlijk gezegd had ik het zelf zo gewild. Knettergek, als ik er nu over nadacht. Wie springt er nou vrijwillig in een haaienbak en snijdt zichzelf eerst nog open? Waarom ik mezelf dit aandeed, vroeg ik me af. Nadat de wereld naar de klote was gegaan, waren er, afgezien van de strijd om te overleven en het zoeken naar voedsel, geen echte doelen meer om na te jagen. Voor velen was overleven al zwaar genoeg, omdat er geen winkelcentra of burgerketens meer waren. Pas nu beseften mensen hoe afhankelijk ze waren van de concerns die hen ziek en onzelfstandig lieten vegeteren. Ze consumeerden media die hen steeds dommer maakten, ontmoetten elkaar op sociale netwerken die hen vriendschappen

voorspiegelden. Het oerinstinct van de jager, van het individu, was ons al heel lang geleden afgenomen. We werden grootgebracht als incapabele massaconsumenten die niet moesten nadenken en uiteindelijk naar het slachthuis zouden worden geleid. Mij slacht niemand af. Probeer het maar, maar vrijwillig ga ik niet op het schavot liggen. Zeker niet voor dat verdomde wezen dat me zo dicht op de hielen zat dat ik dacht zijn adem in mijn nek te voelen. Dat beest zorgde ervoor dat ik een rustig, misschien zelfs lang leven de rug toekeerde, geen rekening hield met mijn veiligheid en mijn nieuwe thuis achterliet. Hoeveel zielen staan op jouw conto? Je bent misschien niet zoals degenen die je hebt gebeten en tot verdoemenis hebt veroordeeld, maar je bent ook niet zo slim als een mens. Ik krijg je nog wel, en dan maak ik je af. Je zult niemand meer je gif in de aderen spuiten en weerloze mensen in verscheurende monsters veranderen. Het einde van het bos lag recht voor me. Nu vooral niet struikelen. Niet nu. Ik minderde langzaam vaart totdat ik stilstond. Met mijn handen op mijn dijen gesteund, hapte ik naar adem en keek een paar seconden scherp om me heen. Een griezelig tafereel, zoals ik het nog kende uit oude horrorfilms die mijn vader me altijd liet zien. Ik hield van die films en ook van die onnatuurlijke angst die ze opriepen. De realiteit, hier en nu, maakte me niet bang. De kleine jongen van toen, die in het donker niet kon slapen, bestond allang niet meer. Nog maar een paar meter tot de rand van het bos. Dahinter strekte zich een open plek uit, zo groot als een voetbalveld, die vreemd genoeg niet zo dichtgesneeuwd was als de rest van de omgeving. Een geluid rukte me uit mijn gedachten en liet me omdraaien. Alleen duisternis, takken, boomstammen en die spookachtige stilte. Iets schoot kort door de mist en wierp een lange schaduw over het glinsterende wit van de bosbodem. Ik keerde om en sprintte over het veld, dat abrupt eindigde bij een steile afgrond. Ik keek naar beneden, kon de grond niet zien en overwoog heel even om te springen. Maar mijn overlevingsdrang won. Zelfs de toppen van de hoge

bomen waren amper te zien, omdat de dichte mist ze opslokte als een reusachtige mantel. Rambo kon tenminste nog zien wat hem te wachten stond toen hij zich van de rotswand losmaakte en in een boom sprong.

Drijfnat steunde ik met mijn handen op mijn dijen. Gulzig hapte ik naar lucht, mijn adem dampte in de kou. Mijn longen brandden als vuur. Hopelijk had de sneeuw mijn sporen niet uitgewist, schoot het door mijn hoofd. Nee, ik hield mezelf niet voor de gek. Hij zou me sneller vinden dan me lief was. Hij móést me vinden. Dit was iets persoonlijks, iets dat voor eens en altijd beslecht moest worden. Geluiden klonken op uit het bos, dat als een reusachtige, dreigende schaduw voor me lag, en deden me opkijken. Ik hield mijn adem in, keek zoekend naar rechts en naar links. Een paar seconden was het ijzig stil. Toen zag ik hem. Langzaam tekende zijn gestalte zich af uit het donkere bos en bleef bewegingloos staan. De nacht, de vallende sneeuw en het mistige bos achter hem maakten hem onwerkelijk. Groot, slungelig, lang haar en klauwen die je in stukken konden scheuren. Hij stond daar maar, roerloos, net zoals een paar minuten geleden, toen we elkaar voor het eerst troffen en vochten. Ook al zag ik zijn ogen niet, ik voelde de koude blik die een rilling over mijn rug joeg. Zijn armen bungelden voor zijn lijf, in een licht gebogen houding, en zo stond hij daar, me een halve eeuwigheid opnemend. Ik trok mijn dikke jas en coltrui uit, die me bij mijn plan zouden hinderen, en voelde meteen de ijzige kou die naar de warmte van mijn lijf graaide. Maar nu was ik tenminste weer wakker, fris en klaar voor alles. Nu was er geen ontkomen meer aan, niet voor mij, niet voor hem. Een voor een doken er meer silhouetten achter hem op, die zich uit de mist losmaakten en wankelend op me afkwamen. Eerst nog hier en daar een, maar al snel steeg hun aantal tot boven de dertig, voor zover ik kon zien. Zijn leger van hersenloze ondoden, die hij niet eens hoefde te commanderen. Hoewel ik hem lange tijd die gave had toegedicht om de wereld verder in chaos te storten. Mijn hart sloeg ineens in mijn keel, mijn speekselklieren gaven

er de brui aan. Misselijkheid borrelde op en mijn handen begonnen te trillen. Ik voelde me als Arnold in \*Predator\*, toen hij eindelijk oog in oog stond met het monster en eerst een pak slaag kreeg voordat het toeval hem een hint gaf en zijn hachje redde. Op zo'n toeval kon ik nu alleen maar hopen. Ik had geen vuurwapens meer, en mijn mes lag ergens ver weg in de sneeuw. Ondanks de kleine verrassing die ik in mijn broekzak verborgen hield, sloeg de twijfel een paar hartslagen lang toe. Had ik mezelf dit keer misschien overschat? Een beroerd moment om de voor- en nadelen af te wegen van de situatie waarin ik mezelf met mijn grote bek had gemanoeuvreerd. Hij leek nu ineens groter, dreigender dan een paar minuten geleden.

Plotseling, en met een snelheid die ik niet van hem had verwacht, stormde de donkere gestalte op me af. Eerst op twee benen, met korte, snelle passen. Toen steeds meer op handen en voeten, als een dol geworden beest dat zijn prooi, die hij al in de pocket waande, absoluut niet wilde laten ontglippen. Nog zo'n dertig meter scheidden ons. Met elke sprong, elke meter, werd het wezen sneller, als een aanstormende wolf in een bloedroes. Alleen doelgerichter, agressiever, onvoorspelbaarder. Telkens als hij de besneeuwde grond raakte, week de mist, die leek op de damp van een badkuip vol heet water, opzij, alsof zelfs de natuur dit wezen vreesde en vrijwillig de weg vrijmaakte. Nog vijftien meter. Het leek vreemd, maar hoe dichterbij hij naderde, hoe rustiger ik werd. Mijn handen trilden niet meer, mijn hartslag was bijna normaal. Een laatste dromerige blik naar de bewolkte maan, die nu als een reusachtige gloeilamp boven het tafereel hing en deze koude nacht in een donker grijsblauw kleurde. Ik greep in mijn broekzak en haalde het enige wapen tevoorschijn dat mijn leven nu nog kon redden. Ik was niet bang. Mijn lijf zat vol adrenaline, mijn spieren stonden op knappen en mijn focus lag alleen op hem. Ik had nog nooit een gevecht verloren en zou ook nu niet falen. Met die gedachten begon ik mijn sprint, recht op mijn tegenstander af.

“Kom maar op, klootzak,” ontsnapte het me.